

Akustista punkkia pietarsaarelaisittain

Nelijäseninen laulu- ja soityhtye St. Petersaari konsertissa Tavastia-klubilla. Ohjelmiston pääosa yhtyeen sanoittamaa, säveltämää ja sovittamaa.

Aikana jolloin rokin viimeisin vimmainen aalto tuntuu hukuttavan ja murjovan kaiken hennomman ärjyksen alle, on suhtauduttava entistäkin kunnioittavammin omaehtoiseen musiikin tekijöihin. Sellaiseksi lukeutuu puhtain tunnusmerkein St. Petersaari, kuten nimestäkin saattaa päätellä pietarsaarelainen kvartetti, joka on valinnut ilmaisuväyläkseen akustisen, hivenen Dylanin ja vaikkapa Jethro Tullin viittaavan musiikin päivinä, jolloin sen myyntiarvo on jokseenkin mitätön.

Siitä huolimatta — tai ehkäpä siitä syystä — yhtye on jo huomattu ja sen kalenteriin on päässyt kertymään tärkeitäkin merkintöjä. Popmuusikkojen SM-kilpailussa St. Petersaari lannistui voittajalle Spidersille vain yhden pisteen. Viime vuonna se pääsi myös ensi kertaa levyttämään tosin vasta ns. 'kokoomaelpeelle' muiden alan yrittäjien ohessa. Mutta kaikkialla pietarsaarelaiset on otettu huomiolle 'uuden ajan optimistisinä aineina', joka pyrkii palauttamaan popmusiikkiin ne aromit ja mehut, jotka lähinnä 'punkkarit' siitä ovat väkivalloin kiertäneet ja rusikoineet pois.

Tavastia-klubin konsertti paljasti yhtyeen voimatekijät melko lyhyen kuuntelun jälkeen. Aivan keskustavaksi osoittautuu Kari Ilmonen, laulaja, kitaristi ja huuliharpisti, joka on tehnyt ilmeisen valtavan työn sanoituksien ja sävellysten osalta. Heimo Riihimäki on kantanut kortensa kekoon kaikkein humoristisimpien laulujen osalta. Muusikkona, lähinnä erilaisten huilujen soittajana, hänen panoksensa on aivan ratkaiseva St. Petersaaren moni-ilmeistä sointia ajatellen. Juuri hän rakentaa ne vivahteet, jotka merkillisellä tavalla lähentävät kuulumia mm. Jethroon.

Bob Dylanin vaikutus St. Petersaaren musiikissa kuuluu ehkä parhaiten kappaleissa *Olenhan mies* ja *Lähtös täältä*. Viimeksi mainitussa Kari Ilmonen soittaa vielä huuliharppua kitaralla kompatessaan samanlaiselta kaulatelineeltä kuin Dylan tapaa tehdä, joten asia saa varmistuksensa visuaalisestikin.

Monissa kappaleissa, kuten heidän vasta julkaisemansa LP:n nimikappaleessa *Miehen tie*, kuulaa oikein jalosointista moniäänistä laulua. Oikein hyvä laulu *Haukkani Memed* varmistaa käsitystä pystyvistä stemmalaulajista. Kolmantena tärkeänä kurkkuna esiintyy pianisti Markus Fagerudd.

Jyhkeät moniääniset laulukappaleet kontrastoituvat instrumentaalinumeroihin, jotka joskus toimivat kuin siltana näiden sävyiltään raskeampien esitysten välillä. Niistä *Madon soul* lähtee liikkeelle kuin konsa Jethro Tullin (taikka aivan alun alkuaan Bachin) *Bouree*. *Matkalla St. Petersaareen* taas on lähinnä huilujen ja akustisen kitaran vuoropuhelu.

Aivan erityisen huomion ansaitsevat kautta linjan laulujen sanoitukset, joissa monissa on kauniiseen muotoon puettuja, elämän ongelmia pohtivia ajatuksia, myös kantaa ottavia. Paras esimerkeistä lienee jo aikaisemminkin mainittu *Olenhan mies*, joka hienovaraisesti lausuu käsityksensä aseista kieltäytymisestä.

St. Petersaari osoittautui yhtyeenä aivan poikkeuksellisen mielenkiintoiseksi, vaikkakin työn jäljessä löytyykin vielä paljon hiottavaa. Lähinnä ohjelmisto pitäisi opetella vedenpitävästi ulkoa. Nyt käytettiin luvattoman paljon lunttilappuja.

Monet 'vieraat' kappaleet, kuten jotkut Graham Nashin laulut, tuntuivat pietarsaarelaisessa yhteydessä aivan tarpeettomilta.

Niissä pilkahtivat yllättäen myös illan karkeimmat epäpuhtaudet. St. Petersaaren kannattaa pysyä lestissään omien laulujensa parissa, joita he pilan päiten nimittävät 'akustiseksi punkiksi'.

JULIUS HEIKKILÄ